

Elmégy

[Látó, 2012. október]

Áprily Lajosnak

Elmégy...

Kis őr-domboktól roppant ormokig
Erdélyben körbenfut a döbbenet:
Nem ember megy, – hegy-bajtárs távozik.

Ha Te elmégy, emberszó ne zavarja
A hegyek óriási kardalát.
A tetők, „többen száznál és ezernél”
E kurta, bús, utolsó nyáron át
Összegyűjtik szurdukba, szakadékba
Költészeted minden motívumát.
Úgy készülnek a búcsú-riadóra,
Úgy tanulják a nagy szimfóniát.
Ha Te elmégy, emberszó ne zavarja
A hegyek óriási kardalát.

Ha Te elmégy, ember ne búcsúztasson,
Búcsúztassanak Téged a hegyek.
Ne sirassanak érzékeny dalocskák,
Csak büszke, nagy, stoikus énekek.
Ha Te elmégy, ember ne búcsúztasson,
Búcsúztassanak Téged a hegyek.

Ha Te elmégy, mi néma csendben álljunk,
Néma csendben, és lehajtva fejünk.
Úgy hallgassuk a hegyek kardalát,
Mely szertezengi: mi voltál nekünk...
Hogy csendes voltál, mint a szikla lelke,
De szikla-lélekként laktál velünk.

Ha Te elmégy, mi néma csendben álljunk,
Néma csendben, és lehajtva fejünk,
Mert mindannyian bűnösök vagyunk,
Hogy Téged, Téged elveszítetünk,
Hogy Téged, Téged meg nem tarthatunk,
Ha Te elmégy, mi főlehajtva álljunk,
Mert így, vagy úgy, de bűnösök vagyunk.

A hegyek óriási kardala
Kísérjen a határig Tégedet,
És zúgjon, harsogjon ítéletet
Országok, népek és idők felett,
És fellebbezze meg a végzetet!
És csikarjon a csillagoktól ki
Egy „viszontlátásig”-ígéretet!
A hegyek óriási kardala
Kísérjen a határig Tégedet!

Nagyvárad, 1929. május 31.

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Reményik Sándor

Látó Szépirodalmi Folyóirat